

Da han kom hjem, laa der Post til ham fra Favsingholm. Det var den sædvanlige ugenlige Indberetning fra hans Inspektør, Regnskabsekstrakter og forskellige Forespørgsler, dertil smaa Meddelelser af mere privat Karakter. Blandt de sidste var der atter denne Gang Oplysninger om Mads Vestrups Afskedigelse og det hele uhyggelige Drama, der havde opfyldt Sindene derhjemme paa Egnen siden hans Afrejse. Inspektøren skrev, at Familjen havde fundet et foreløbigt Asyl et Sted paa Viborgeggen, mens Præsten selv havde taget Staven i Haand som en Slags Vandreprædikant. Da ikke alene Kirkerne men ogsaa Forsamlingshusene var lukket for ham, maatte han holde sine Møder i Krohaver og Rejsestalde eller paa aaben Mark. Bagefter lod han sin Kasket gaa rundt. Men forøvrigt beskæftigede Bladene sig ikke mere med ham.

Torben fandt just ingen Grund til at ynke den før saa selvretfærdige Præst. Alligevel kunde han ikke tænke paa ham eller hans Familje uden Medfølelse. Den hele Affære havde iøvrigt ikke overrasket ham. Med sit Kendskab til Mads Vestrups Karakter var han ogsaa klar over, at det ikke vilde blive let at binde Munden paa ham nu, da hans Glubskhed var vakt. Og den Tanke foruroligede ham. Han havde al Respekt for den danske *rabies theologorum*, der havde voldt saa mange Landsulykker. Og det kunde jo ikke nægtes, at Jordbunden var bleven godt forberedt af megen Ufornuft og Forvendthed i Tiden.